

нѣкакъвъ ореолъ и нему се струваше, че ако не каже това, нѣма да му разбератъ болката на душа.

. . . Срещу тази срѣда, — продължи Павелъ, — сънь го не хващало.

Още въ тъмни зори ще излѣзе на чардака и ще гледа небето като багрѣе; ще слуша рѣката какъ бълбочи, че струвало му се, като да му разправя приказката за близкия *Великденъ*. Ей и лястовичкитѣ се пробуждатъ изъ стари гнѣзда подъ стрѣхи. Една се обади отъ тукъ, друга оттатъкъ; трета закърши подхваната пѣсень, и наоколо става тъй хубаво, хубаво, да се не наслушашъ, да се не нагледашъ.

Той гледалъ какъ се разсъмва, слушалъ какъ настѣпва утрото, а другаритѣ му